

Προσφυγή της 8ης Μαρτίου 2011 — Ευρωπαϊκή Επιτροπή κατά Βασιλείου του Βελγίου

(Υπόθεση C-122/11)

(2011/C 160/13)

Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική

Διάδικοι

Προσφεύγουσα: Ευρωπαϊκή Επιτροπή (εκπρόσωποι: V. Kreuschitz και G. Rozet)

Καθού: Βασίλειο του Βελγίου

Αιτήματα της προσφεύγουσας

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

— να διαπιστώσει ότι το Βασίλειο του Βελγίου, αίροντας μόνον από 1ης Αυγούστου 2004 την προϋπόθεση κατοικίας που εμπόδιζε την τιμαριθμική αναπροσαρμογή των συντάξεων ευρωπαίων πολιτών και πολιτών του ΕΟΧ οι οποίοι κατοικούν σε χώρα που δεν έχει συνάψει με το Βέλγιο συμφωνία αμοιβαιότητας και παραλείποντας να εξαλείψει τη δυσμενή διάκριση σε βάρος τους καθ' όλη τη διάρκεια της περιόδου προ της 1ης Αυγούστου 2004, στερώντας τους από ένα μέρος της συντάξεώς τους, το Βασίλειο του Βελγίου παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από τα άρθρα 4 και 7 του κανονισμού (ΕΚ) 883/2004 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 29ης Απριλίου 2004, για τον συντονισμό των συστημάτων κοινωνικής ασφάλειας ⁽¹⁾, καθώς και από τα άρθρα 18 και 45 ΣΛΕΕ που θέτουν την αρχή της απαγορεύσεως των διακρίσεων με βάση την ιθαγένεια·

— να καταδικάσει το Βασίλειο του Βελγίου στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Η Επιτροπή ισχυρίζεται ότι η εθνική ρύθμιση συνεπάγεται δυσμενή διάκριση έναντι των υπηκόων των άλλων κρατών μελών, καθόσον επιβάλλει αποκλειστικά στους τελευταίους προϋπόθεση κατοικίας στο έδαφος κράτους μέλους ή χώρας που έχει συνάψει με το Βέλγιο συμφωνία αμοιβαιότητας προκειμένου να λάβουν τιμαριθμική αναπροσαρμογή των συντάξεών τους για το χρονικό διάστημα μέχρι την 1η Αυγούστου 2004.

Η Επιτροπή διατείνεται, επιπροσθέτως, ότι ο προαναφερθείς κανονισμός (ΕΚ) 883/2004 δεν προβλέπει πλέον την προϋπόθεση κατοικίας στο έδαφος κράτους μέλους για να μπορούν οι ενδιαφερόμενοι να επικαλούνται την αρχή της ίσης μεταχειρίσεως. Τα άτομα που καλύπτονται από τον εν λόγω κανονισμό μπορούν επομένως να ζητούν την εφαρμογή της αρχής αυτής, έστω και αν κατοικούν σε τρίτο κράτος. Έτσι, ένα κράτος δεν μπορεί πλέον να χορηγεί τιμαριθμική αναπροσαρμογή των συντάξεων μόνο στους δικούς του υπηκόους, αλλά πρέπει να τη χορηγεί και στους συνταξιούχους που κατοικούν σε τρίτο κράτος.

Τέλος, κατά την Επιτροπή, η δικαιολογημένη εμπιστοσύνη, οι υφιστάμενες πρακτικές δυσχέρειες και οι σχετικές οικονομικές επιπτώσεις, λόγοι που επικαλούνται οι βελγικές αρχές για να δικαιολογήσουν την αδυναμία αναδρομικής εφαρμογής της τροποποιημένης νομοθεσίας, δεν μπορούν να γίνουν δεκτοί.

⁽¹⁾ ΕΕ L 166, σ. 1, διορθωτικό ΕΕ L 200, σ. 1.

Προσφυγή της 25ης Μαρτίου 2011 — Ευρωπαϊκή Επιτροπή κατά Γαλλικής Δημοκρατίας

(Υπόθεση C-145/11)

(2011/C 160/14)

Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική

Διάδικοι

Προσφεύγουσα: Ευρωπαϊκή Επιτροπή (εκπρόσωποι: M. Šimerdová και A. Marghelis)

Καθής: Γαλλική Δημοκρατία

Αιτήματα της προσφεύγουσας

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

— να αναγνωρίσει ότι η Γαλλική Δημοκρατία, αρνούμενη να αναγνωρίσει δύο αιτήσεις άδειας κυκλοφορίας στην αγορά των κτηνιατρικών φαρμάκων CT-Line 15 % Premix και CT-Line 15 % Oral Powder, στο πλαίσιο της αποκεντρωμένης διαδικασίας που προβλέπει η οδηγία 2001/82/ΕΚ, περί κοινοτικού κώδικος για τα κτηνιατρικά φάρμακα ⁽¹⁾, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει δυνάμει των άρθρων 32 και 33 της εν λόγω οδηγίας·

— να καταδικάσει τη Γαλλική Δημοκρατία στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Με την παρούσα προσφυγή, η Επιτροπή υποστηρίζει ότι η προπαρατεθείσα οδηγία 2001/82/ΕΚ δεν επιτρέπει σε κράτος μέλος, στο πλαίσιο της αποκεντρωμένης διαδικασίας, να προβεί σε νομική και επιστημονική αξιολόγηση αιτήσεως άδειας. Το στάδιο αναγνωρίσεως χρησιμεύει μόνο για να επαληθευθεί αν ο υποβληθείς φάκελος είναι ταυτόσημος σε όλα τα κράτη μέλη, αν είναι πλήρης και αν περιλαμβάνει τον κατάλογο των ενδιαφερομένων κρατών μελών, σύμφωνα με τις προϋποθέσεις που προβλέπει το άρθρο 32, παράγραφος 1, της οδηγίας. Η προσφεύγουσα προσάπτει έτσι στην καθής ότι δεν δέχθηκε αιτήσεις άδειας επικαλούμενη, μεταξύ άλλων, λόγους που έχουν σχέση με τη σύνθεση του φαρμάκου και το φαρμακευτικό του σχήμα, τη φερομένη μη συμβατότητα του με το εθνικό δικαίο και τους ενδεχομένους κινδύνους για τη δημόσια υγεία.

Η Επιτροπή παρατηρεί επίσης ότι, στο στάδιο της αναγνωρίσεως, τα κράτη μέλη, τα οποία ενδιαφέρει μία αίτηση άδειας, έχουν την υποχρέωση να αναγνωρίσουν την έκθεση αξιολογήσεως που υπέβαλε το κράτος μέλος αναφοράς, αρκεί να μην προβάλλεται σοβαρός κίνδυνος για την υγεία των ανθρώπων ή των ζώων ή για το περιβάλλον, σύμφωνα με το άρθρο 33 της οδηγίας. Όμως, οι γαλλικές αρχές δεν ακολούθησαν την προβλεπόμενη από το εν λόγω άρθρο διαδικασία.

⁽¹⁾ Οδηγία 2001/82/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 6ης Νοεμβρίου 2001, περί κοινοτικού κώδικος για τα κτηνιατρικά φάρμακα (ΕΕ L 311, σ. 1).